

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 38.

Tredie Sæssion.

13de Møde.

Tirsdagen den 28de October.

(Forts.)

Sørensen (fortsat): Det maa være Staten nok, at Loven bliver opfyldt, og at Tilsynet, naar det kommer, finder Gjerningen gjort. Disse Hovedtanker, mener jeg, ere de Ideer, der gjøre Grændsen mellem Statsmagtens og Communens Rættighed, og som maae følges, naar Grundlovens Bestemmelser angaaende Communernes selvstændige Bestyrelse af deres Anliggender under Statens Tilsyn skal stee fyldest. Nu er der vistnok, som allerede bemærket, flere communale Anliggender end de nævnte, der, foruden Veivæsenet, Skolevæsenet, Fattigvæsenet, Kjørselsvæsenet eller Sligt, kunde henregnes til de Gjenstande, der bør tages med under Communens selvstændige Bestyrelse, f. Ex. Forligelsescommissionsvæsenet, Skiftevæsenet for Arvingerne i Familierne, Amyndiges Formynderi, Bevarelsen af deres Arvemidler, det er jo Sager, som ene ere Familiernes private Anliggender i Communerne, og som maae være Staten aldeles uvedkommende, naar den almindelige Lovgivning angaaende Skiftevæsenet og Forligelsesvæsenet stee fyldest. Saaledes er der flere Sager, der nu henhøre under Statens Myndighed, der øiensynligt høre ind under Communens Afgjørelse. Altsaa at faae Sagerne saaledes ordnede og henlagte, at Enhver kan see, hvad der er Communens Sag, og hvad der er Statens Sag, hvor Myndighedens Grændser fra begge Sider skulle sættes, og hvad der hører til Enhver især, det er det, Loven maa indeholde. Naar man nu vilde give saadanne Hovedideer Legeme og Indhold ved at gaae ind og anvende dem paa Alt, hvad der er Communens Anliggender, og hvad der burde

være det, saa er jo derved Veien aabnet for, at en saadnn Lovgivning kan udarbejdes, kan begrundes og kan fremgaae til det Maal, hvortil der sigtes. Hvad derimod det Forslag, som er fremlagt af den ærede Forslagsstiller, angaaer, da have vi jo hørt, at det er blevet saa aldeles nedrevet fra alle Sider, at der synes aldeles intet Haab at være om, at det skulde kunne due eller bruges til det allermindste Andet end at gaae i sin Moder igjen; men vi have dog havt Tilfælde, hvor saadanne Lovudkast have givet Anledning baade til Comitees Nedsættelse og til Udarbejdelse af derpaa grundede Forslag, der have fundet Fremgang i Thinget, (Hør!) og den samme Fremgangsmaade kan ra aabenbart her bruges; thi skulde det Forslag, som kom frem i en Comiteebetænkning, grundet paa nærværende Forslag, være af en saadan Beskaffenhed, at det maatte befindes at være et ganske nyt Lovforslag, saa var der jo ikke Andet at gjøre, end at stemme om dette nye Forslags videre Fremme og om dets Behandlingsmaade. Naar nu en Comitee saaledes nedsættes, ikke for at give løst henkastede Ideer som brugbart Materiale, men for virkelig at tilvejebringe en Communallov, da har jeg heller ikke den Frygt, som en af de ærede Rigsdagsmænd for Viborg Amt igaar yttrede, at Lovarbeidet vil blive for tykt; thi han kan da være vis paa, at naar nærværende Lovforslags Lykkelse kom til at gjøre Barfæl i en Comitee, da vilde den vistnok finde baade et saa haardt Barfelleie og saa daarlig Barfælkost, at den vilde blive mere end tynd nok. Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade, at Thinget gaaer ind paa virkelig at tilvejebringe et Communallovarbejde og at fortsætte det nu begyndte Værk.

Monrad: Hvad den sidste ærede Taler ansøgte om, hvorledes en Communallov burde